

A tak byl vynesena rozsudek z výhradně viny manžela.

Rozsudek je zajímavý. Je v něm poučení, že v manželství, když jde o hádku, nestačí k rozvodu, když jedna strana nadává a druhá mlčí. K nadávkám, byť i v manželství, nelze mlčet. Když — jako v tomto případě — manžel nadávky jen poslouchá, ale neohradí se a nejde hned žalovat, když mlčí, vydává se tím v nebezpečí, že bude odsouzen, dojde-li ke sporu.

Proto nikdo si nedej v manželství nadávat! Jak padnou nadávky, dej si to honem svědkem zjistit a běž k soudu se žalobou na rozvod z viny nadávající strany a musíš to vyhrát!

Ukradl celý automobil.

(Zem. trestní soud v Praze.)

Dnes krade se sice všecko, dokonce byl v minulých dnech před soudem muž, který chtěl pražské obci ukrásti plot z parku, ale krádeže automobilů nejsou u nás přece na denním pořádku.

Dvacetiletý Ervín Robl má velmi bohatého otce, který obchoduje v automobilech, a snad se mu zaměstnání otcovo tak zalíbilo, že je na automobily přímo posedlý. Jeho zbožňování automobilů bylo tak veliké a tak nepřirozené, že jej tatík dal již v roce 1924 do ústavu pro choromyslné, odkud jej prof. Dr. Heveroch zdánlivě vyléčeného v roce 1925 propustil. Ale ještě se mladý Robl na „volné noze“ pořádně neohřál a už jej to zase táhlo k automobilu. Dne 4. října 1925 šel Robl v noci spolu se svým známým Karlem Rothem a jeho milenkou Julií Holasovou Pařížskou ulicí, a tu před hotelem „Paříž“ spatřil státi krásné auto značky „Tatra“. Robl bez rozmýšlení vsedl do auta na místo určené pro šoféra, galantně otevřel zamilovanému páru dvířka do vnitřku vozu a už se auto rozjelo. Zastavilo se u Musea, kde za peníze Holasové koupil Robl benzín v benzinové stanici, načez dali se silnicí z Prahy. Ujížděli rychle a nezastavili ani na rakouských hranicích, jimiž projeli tak velkou rychlostí, že celní zařízení neměli ani možnosti pokusit se o zastavení šileně ujíždějícího vozu. U Melku n. Dunajem najel však Robl na patník, až praskla pneumatika a cestující musili vůz dotlačit až do Melku, kdež jej nechali v hostinci „U zlatého vola“, vypůjčivši si na něho u hostinského asi 500 Kč. Odejeli pak do Vídně a o automobil se více nestarali.

Pravý majitel auta, Jaroslav Jelen z Prahy, dozvěděl se později od policie, jež po jeho autu pátrala, o osudu svého vozu a odejel proto do Melku, aby se ujal svého vlastnictví. Svůj vůz sotva však poznal. Co se dalo z auta odnésti, to Robl a jeho společník s milenkou odšroubovali, odnesli a patrně někde prodali, takže to, co z auta zbylo, sotva mělo cenu 10.000 Kč; vůz byl před tím téměř zcela nový a koupen byl za 50.000 Kč. Policie pátrala po pachatelích, ale ti zmizeli jako když se země pod nimi propadne. Teprve za několik měsíců předala vídeňská policie na hranicích če-

skoslovenským úřadům Robla, který byl vyhoštěn z Rakouska, když si byl částečně odbyl v Rakousku přísouzený mu trest. Tu teprve bylo zjištěno, že vyhoštěný Robl je zlodějem Jelenova automobilu, a proto byl pachatel dopraven do Prahy do vyšetřovací vazby. Byly vyžádány jeho trestní spisy z Vídně a shledáno z nich, že i ve Vídni pokusil se Robl ukrásti automobil, že však byl při činu chycen, zavřen a odsouzen.

Konečně zjištěno, že už před tím, než byl v r. 1924 dodán do ústavu pro choromyslné, dal se Robl voziti různými nájemnými automobily po Praze i po venkově, ač neměl haléře v kapse. Jednou také dal se voziti v autu Miroslava Rybáka, a když jeli Karlinem, vyhodil z vozu hustilku. Po několika vteřinách hlásil pak šoferovi, že hustilka z vozu vypadla. Doufal patrně, že šofér sleze z automobilu a hustilku půjde hledat, čehož by byl Robl jistě využil a s autem odejel. Ale Rybák vrátil se ku hledání hustilky i s vozem, čímž zlodějský úmysl Roblovi překazil. Pro všechny tyto kousky ocitl se Robl v minulých dnech před senátem vrch. rady Novotného. Přiznal se klidně ke všemu a na otázku, proč tak učinil, pokrčil rameny a řekl: „Nevím; mne to neodolatelně táhne k automobilu, jakmile jej spatřím, nemožu za to!“

Četnictvo i policie vystavily obžalovanému vysvědčení nepěkná. Nepožívá dobré pověsti, štítí se práce.

Obhájce navrhl pak, aby vzhledem k tomu, že obžalovaný byl již jednou internován v ústavu pro choromyslné, byl prozkoumán jeho duševní stav soudními lékaři. Neboť je prý jisto, že automobilová manie obžalovaného není a nemůže býti normální. Robl snadno se vzruší při pohledu na automobil, snadno podléhá dojmům a napodobuje činy, jež zří v biografech. Onen večer, než odejel z Prahy s cizím autem, byl v biografu, kde byl promítán na plátně film, v němž obratný zloděj krade automobily. Když Robl z biografu po představení vyšel, odejel s prvním automobilem, který našel prázdný na ulici...

Soud vyhověl návrhu obhájcově, nařídil prozkoumání Roblova duševního stavu a přelíčení za tím účelem na neurčito odročil.

—ff—

Strážník, který nemá nikomu co poroučeti.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Chcete-li věděti jeho jméno i adresu, zeptejte se jen p. Kabrňáka, který se zodpídal před senátem trestního soudu pro zločin veřejného násilí, jehož se dopustil násilným vztažením ruky na strážníka a urážkou slovní vůči téže osobě pronesenou.

Pan Kabrňák loučil se s loňským rokem a vítal příchod roku 1926 svým vlastním způsobem. Že by v této příčině byl p. Kabrňák nějak zvláště originelní — to zajisté by ani vám nechtěl tvrditi.

Oslava spočívala v podstatě v tom, že se dokonale opil a to střídavým požíváním rumu, piva, kořalky, likéru; účinky tyto za úče-

lem dokonalejší opilosti reduplicíroval kouřením. Jak se zjistilo, kouřil dokonce najednou a současně hned ze dvou viržinek. Což všechno by bylo arciť v pořádku a v rámci sylvestrovských zákonů.

Leč konec korunuje dílo — a ten právě pokazil jinak slibný alkoholový výkon p. Kabrňáka.

Podivuhodné jsou cesty alkoholu v těle a duchu lidském. Někdy rozpláče, jindy rozzuří svého čitele a vyznavače.

Pan Kabrňák má málo sympatickou opici. Rozbije nač přijde, a zejména celistvost skla ho dráždí nesmírně. Tak tomu bylo i tehdy v útulných prostorách „U zelené mandle“.

Když střepiny rozbitých sklenic a táčů dostoupily žádoucí výše, na níž dochází trpělivost i toho nejtrpělivějšího hostinského, zavolali strážníka.

Ale to byl právě psychologický omyl. Kdepak na p. Kabrňáka, když jest v ráži, strážníka! Uvítal ho řečí jadrnou, prohlásiv několikrát za sebou: „Podívejte se na toho kluka policajtskýho. To jest ten, který nemá nikomu co poroučet, protože to je ten největší zloděj v celé obci.“

Strážník, taktó zbavený aktivní legitimače, p. Kabrňáka předvedl na strážnici, ale tam — ve vlastním království — dostal teprve co proto. Pan Kabrňák bušil jím o zem a obzvláště na jeho uši měl spadeno. Třel mu je o podlahu „vachcimry“ tak svědomitě, až mu je rozedřel do krve. Teprve, když půl vesnice přispěchalo napadenému na pomoc — podařilo se p. Kabrňáka uklidnit.

Zaloba spatřovala v těchto činech předně zločin násilného vztažení ruky na osobu vrchnostenskou, za druhé urážku osoby úřední. Ale dopadlo to dobře.

Obhájci podařilo se dokázat, že to nebyl p. Kabrňák, ale pan alkohol, který tehdy nadoval strážníkovi a jeho stloukl.

A proto byl obžalovaný osvobozen a odsouzen jen pro přestupek sylvestrovské noci.

Předsedal vrch. r. Novotný, žalova státní zástupce Dr. Andřejovič a obžalovaného úspěšně obhajoval Dr. Mellan.

Z CIZINY

Najal svůdce pro svou ženu.

V městě Leedsu v Anglii konal se v posledních dnech proces, jenž jistě nepatří k všedním případům a jenž ukazuje, že i přísloušné anglické gentlemanství může někdy se zvrhnouti v bezcharakternost.

Bohatý tamní továrník George Griggs spekuloval již delší dobu na to, jak by se dal šikovně rozvésti se svou ženou, aby mohl se oženiti se svou milenkou, s níž již dlouho udržoval intimní poměr. Mohl sice své manžele učiniti otevřeně návrh na dobrovolný rozvod, ale v tom případě byl by pochopitelně musil jí umožniti snesitelnou další existenci přiměřeným výživným. A to právě byla věc, která se mu naprosto nezamlouvala, protože přemýšlel neustále o tom, jak docíliti rozvodu z viny ženy.

Brzo přišel na chytrou, jak se mu zdálo, myšlenku. Znal se z klubu s jistým mladým tenoristou, jenž těšil se pověsti velkého Don Juana, neboť ženy dávaly se rády zmámiti jak zvonivým tónem jeho hlasu, tak i kouzlem jeho osobního vystupování. Je přece dostatečně známo, že tenoristi vůbec jsou miláčky dam. Továrník Griggs vzal si v klubu tenoristu stranou, zavázal si ho slibem mlčenlivosti a konečně slíbil mu odměnu 500 liber sterlingů (80.000 Kč), když se mu podaří svést jeho ženu.

Plán byl ujednán a hned druhého dne přikročeno k jeho provádění. Továrník pozval tenoristu do svého domu, představil ho své ženě a nechal ho do syta jísti, zpívatí a vyprávěti veselé historky z ovzduší divadel. Tenorista stal se v rodině továrníkově denním hostem a kouzlo jeho hlasu i jeho osobnosti počalo brzo působiti. Choť továrníková cítila se již dávno opomíjena a zanedbávána svým manželem a proto galantnost a pozornost krásného tenoristy učinila na ni hluboký dojem.

Za nedlouho mohl tenorista svému „službodárci“ oznámiti, že úkol sobě svěřený dovedl již tak daleko, že odpoledne příštího dne očekává ve svém bytě návštěvu jeho paní. Továrník pln radosti, že bude mítí laciný rozvod, obcházel v udanou hodinu v blízkosti tenoristova bytu, aby svou ženu přistihl in fraganti. Čekal hodinu, čekal dvě hodiny, ale očekávaná nešla. Konečně ztratil trpělivost a vrátil se domů; zde zastihl svou ženu hotovící se právě k odchodu. Rozzvuřen dlouhým a marným čekáním zahrnul ji výčitkami, ale ovšem nemohl jí dokázati, kam chtěla jít, a tak celý jeho rafinovaně vymyšlený plán ztroskotál.

Tenorista mu vyčítal, že svou netrpělivostí všechno zkazil a požadoval umluvenou odměnu 500 liber, poněvadž nyní nebylo lze již očekávati, že paní továrníková po výstupu, který jí muž udělal, by se odhodlala k návštěvě u tenoristy. Ale pan továrník řekl tenoristovi zcela po obchodnicku, že odměnu mu nevyplatí, poněvadž mu ženu nesvedl. Tenorista se dopálil a napsal paní Griggsové dopis, v němž jí odhalil celé spiknutí, které proti ní její manžel zosnoval.

Nyní se karta obrátila, neboť na základě tenoristova dopisu zažalovala o rozvod sama uražená manželka. Před soudem manžel se snažil věc vymlouvatí tím, že chtěl prý jen vyzkoušeti věrnost své paní, ale žádné výmluvy mu nepomohly. Manželství jejich bylo rozloženo, ale on byl uznán jediným vinníkem a odsouzen k placení výživného ve výši přiměřené svým majetkovým poměrům, tedy penízem velmi značným. br.

Policista dvojnásobným vrahem.

V únoru 1924 byla severozápadní část Berlína vzrušena hroznou událostí. Policejní strážmistr Gerth, člověk do té doby zachovalý, vracel se tehdy od své nevěsty a na ulici byl osloven prostitutkou Hoffmannovou a její matkou a vyzván, aby šel s nimi na sklenici piva. Gerth dal si říci, šel s nimi do hostince a vypil tam dvě sklenice piva a sklenku koflíku. Pak šel s oběma ženštinami do bytu Hoffmannové.